

prima instanță – A Andronic
instanța de apel – B. Bîrca, A. Panov, T. Pelin

dosarul nr. 2ra-2156/13

Î N C H E I E R E

08 august 2013

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu
Valentina Clevadi
Tamara Chișca-Doneva

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Alexandru Suhari reprezentat de avocatul Grigore Sarsaman,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Suhari Alexandru împotriva Departamentului de Executare a Ministerului Justiției al Republicii Moldova, Ministerului Finanțelor al republicii Moldova și Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2012, prin care a fost respins apelul declarat de către Suhari Alexandru și menținută hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 26 mai 2011, prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată,

constată:

La 10 mai 2010, Suhari Alexandru a depus cerere de chemare în judecată împotriva Departamentului de Executare a Ministerului Justiției al RM cu privire la recuperare prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii a indicat că prin hotărîre judecătorească din 8 noiembrie 2007 de la Întreprinderea Individuală „Bondarciuc”, în folosul său a fost încasat salariul în suma de 161181 lei, iar după ce hotărîrea a devenit definitivă și a fost eliberat și titlul executoriu.

Susține că din momentul intentării a procedurii de executare Oficiul de Executare Florești nu întreprinde măsuri legale concrete și reale de executarea acestei hotărîri, dar se ocupă cu întocmirea diferitor acte care formează imitația executării, iar la nenumăratele sale adresări verbale și în scris i-i trimite scrisori, din sensul cărora rezultă că hotărîrea nu va fi executată.

Menționează că cu ajutorul său Oficiul de Executare a constatat că debitorului, Bondarciuc Anatolie, aparțin patru automobile: CFF 820 Sudzuchi Vitara FRAA 623 Bluminard P 457-813; FRAA 581 Volkswagen Transpo și FRAA 716, Kamaz 54112.

Prin încheiere a Oficiului de executare Florești din 23 mai 2008 a fost emisă încheiere de aplicare a sechestrului asupra acestor automobile. Cu aceasta acțiunile Oficiului în privința acestor bunuri s-au încetat pînă în prezent. Practic automobilele nu au fost sechestrate și propuse spre realizarea sau transmiterea lor în contul datoriei, iar faptul existentei în proprietatea sa acestor automobile confirmă și debitorul Bondarciuc Anatolie prin explicațiile depuse Oficiului de executare.

Afirmă că la nenumăratele adresări Oficiul de executare, a fost comunicat că automobilele menționate nu pot fi realizate sau transmise în contul datoriei din motivul că unul este transmis altei persoane în contul achitării salariului, altul aparține altei persoane, al treilea este vândut.

Consideră că toate aceste afirmații sunt declarative și urmăresc un scop evident de a nu executa hotărîrea, deoarece toate automobilele care sunt chipurile transmise și vândute și care aparțin chipurile altor persoane, sunt înregistrate pînă în prezent în proprietatea lui Bondarciuc Anatolie, fapt confirmat și de ultimul în explicațiile depuse la Oficiul de executare Florești.

Indică că aflarea acestor bunuri în proprietatea legală a debitorului acordă dreptul și obligă pîrîtul de a le urmări în scopul executării hotărîrii judecătorești. Mai mult ca atît, comunicîndu-i că automobilele menționate nu sunt în folosința debitorului tot atunci Executorul judecătoresc Vera Ivanciuc în Demersul adresat judecătoriei Florești din 20 noiembrie 2008 indică că debitorul transportă producție agricolă de pe teritoriul raionului Florești în republica Belarusi, pe cînd Bondarciuc Anatolie clar explică că unul din automobilele sale se află la o firmă din Chișinău, altul - la cet. Bejan Mihail, al treilea la Guțu Igor și unul la o persoană din or. Sîngerei, însă Vicedirector al Departamentului de Executare al RM în scrisoare nr. S-1101 din 25 noiembrie 2009 îi scrie, că automobilele au fost anunțate în orientare, nefiind clare acțiunile organului de executare.

Mai invocă că Oficiului de Executare Florești la fel îi explică prin scrisoare nr. 2-4243 din 4 noiembrie 2009, că s-a emis căutarea unităților de transport ce aparțin debitorului, comunicîndu-i prin aceeași scrisoare că automobilele nu au fost ridicate și transmise la păstrare, din motivul că dînsul nu a acceptat achitarea cheltuielilor de ridicare și transmiterea la păstrare acestor automobile. Același sens conține și scrisoare a Șefului Oficiului de executare Florești nr. 1-3062 din 30 iulie 2009, în care ultimul explică avocatului său că ar fi posibilă ridicarea transporturilor și transmiterea la păstrare, însă acest proces necesită cheltuieli, pe care statul nu le alocă iar creditorul nu dispune de surse financiare.

Consideră, că explicațiile Oficiului, că statul nu dispune de sursele financiare necesare pentru ridicarea automobilelor întru executarea hotărîrii menționate, sunt lipsite de temei și nu pot fi considerate ca motiv întemeiat pentru neexecutarea hotărîrii, deoarece conform constatărilor CEDO pe marginea examinării cererii Croitorii vs Moldova privind neexecutarea hotărîrii judecătorești, unei autorități statale nu i se permite să invoce în calitate de scuză lipsa de fonduri pentru a nu executa o hotărîre judecătorească.

Insistă că în situație descrisă cînd debitorul indică locul concret de aflare a bunurilor ce se află în proprietatea lui și pot fi urmărite, iar Departamentul de executare al RM și Oficiul de Executare Florești îl anunță că aceste bunuri au fost anunțate în orientare și că Oficiul nu posedă de surse financiare pentru ridicarea bunurilor iar dînsul nu accept achitarea cheltuielilor de ridicare și transmiterea bunurilor la păstrare, este o eschivare cu rea voință a organului de executare de la executarea hotărîrii judecătorești definitive. La fel această comportare a pîrîtului exprimă o atitudine vădită neglijentă față de personalitatea sa, îl înjosește și îi provoacă suferințele psihologice.

Mai invocă că prin informație a Oficiului Cadastral Teritorial Florești Oficiul de executare a stabilit, că în proprietatea debitorului se află două terene agricole. Însă din luna decembrie anului 2007 aceste terene nu au fost realizate sau transmise întru executarea hotărîrii. Vizavi de aceste bunuri Departamentul de Executare în scrisoare

nominalizată cu nr. S-1101 din 25 noiembrie 2009 – peste un an și unsprezece luni din momentul depistării terenurilor în proprietatea debitorului, îl anunță că un teren nu a putut fi urmărit din motivul, că executorul judecătoresc n-a știut care este prețul de evaluare a acestuia, astfel terenurile nu sunt realizate nici transmise întru executarea hotărîrii nici pînă în prezent, după expirarea perioadei de doi ani și șase luni.

Susține că alte bunuri în proprietatea debitorului pînă în prezent nu au fost constatate și urmărite de către Departamentul de executare, însă din contractul de vînzare-cumpărare din 12 ianuarie 2001 rezultă, că soția debitorului Bondarciuc Tamara, fiind în căsătorie cu acesta a cumpărat un teren aferent unei construcții comerciale cu suprafață de 0,0072 ha ce se află în or. Florești pe str. Pieții. Din Adeverința de înregistrare în drept de proprietate anexată la această cerere, rezultă, că soția debitorului Bondarciuc Tamara în baza unui contract de vînzare-cumpărare nr. 741 din 30 decembrie 1998, fiind în căsătorie cu debitorul a dobîndit dreptul de proprietate asupra $\frac{1}{4}$ cotei-parte lit.H a unei construcții comerciale-situate în or. Florești pe str. Pieții. Este evident că aceste bunuri cumpărate de soții Bondarciuc fiind în căsătorie sunt. proprietatea comună în devălmășie ambelor soți, drept urmare, consideră că debitorului Bondarciuc Anatolie aparține $\frac{1}{2}$ cota-parte din aceste bunuri, însă Departamentul de executare nu urmărește aceste bunuri.

Afirmă că asemenea comportament a organului de executare continue de doi ani și șase luni, timp în care dînsul nu poate dobîndi suma încasată în folosul său printr-o hotărîre judecătorească definitivă. Menționează și faptul că suma de 161181 lei încasată în folosul său nu este alt ceva decît salariul lui, pe cînd toate adresările verbale și scrise Departamentului și Oficiului de executare rămîn cu explicațiile privind imposibilitatea executării hotărîrii, convorbirile poartă un caracter înjositor, în rezultatul inacțiunilor Departamentului dînsul nu are nici o posibilitate de a primi salariul încasat. Astfel, prin inacțiunile a Departamentului de executare i sa cauzat prejudiciul material în suma de 161181 lei.

La fel, invocă că eschivarea Departamentului de la efectuarea acțiunilor de executare a hotărîrii menționate, comportamentul înjositor al Departamentului și Oficiului de executare Florești exprimat prin scrisorile declarative, neîntemeiate, contradictorii care în mod vădit încearcă de a-l duce în eroare și convorbirile înjositoare cu executorii judecătorești i-au provocat și continue provocarea unor suferințe psihice și psihologice, deoarece este lipsit de salariu, care este o unică sursă de existență a familiei sale, respectiv nu are posibilitate de a satisface necesitățile vitale a membrilor familiei lui, fiindu-i, astfel, cauzat prejudiciul moral, echivalent cu 50000 lei.

Solicită încasarea din contul Departamentului de Executare al Republicii Moldova în beneficiul său prejudiciul material în sumă de 161181 lei și echivalentul a prejudiciului moral egal cu 50000 lei.

Prin hotărîrea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 18 iunie 2010, acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 noiembrie 2010, a fost admis apelul declarat de Suhari Alexandru, casată hotărîrea primei instanțe și remisă pricina la rejudecare în aceeași instanță de judecată.

Prin hotărîrea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 26 mai 2011, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2012, a fost respins apelul declarat de Suhari Alexandru și menținută hotărîrea primei instanțe.

La data de 26 aprilie 2013, Alexandru Suhari reprezentat de avocatul Grigore Sarsaman, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de admiterea acțiunii în sensul formulat.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, considerându-le neîntemeiate.

Menționează că atât instanța de fond cât și cea de apel incorect au interpretat și aplicat norma de drept materială.

Consideră incorect argumentul instanței de apel precum că nu s-a solicitat aplicarea prevederilor Legii nr.87 din 21 aprilie 2011 or, potrivit prevederilor art. 1 p.2 al Legii menționate, aplicarea și interpretarea prevederilor din prezenta lege se fac prin prisma legislației naționale, a prevederilor Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

În acest sens invocă jurisprudența Curții Europene și anume cauza Grivneac contra Moldovei, unde Curtea a constatat că imposibilitatea reclamantului de a obține executarea unei hotărâri judecătorești, care a rezultat din inacțiunea autorităților de stat, a constituit o ingerință în dreptul său la protecția proprietății sale, garantat de prima propoziție a primului paragraf al articolului 1 al Protocolului nr.1 din Convenție.

Iar o dovadă a inacțiunii autorităților Republicii Moldova în acest sens servește faptul că din momentul devenirii irevocabile a hotărârii judecătorești debitorul a reușit să părăsească teritoriul Republicii Moldova și să-și stabilească domiciliul în Republica Belarusi. În acest sens a avut o adresare către Ministerul Justiției RM pentru a pune în executare hotărârea judecătorească în Republica Belarusi, fapt confirmat prin materialele cauzei.

În susținerea poziției sale invocă încălcarea art.6 & 1 al Convenției și articolul 1 al Protocolului nr.1 la Convenție. Mandatul este anexat la materialele cauzei.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Alexandru Suhari reprezentat de avocatul Sarsaman Grigore nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432,

alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Mai mult, argumentele invocate în recurs se axează asupra fondului cauzei, constituind o reproducere a celor aduse în cererea de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Suhari Alexandru reprezentat de avocatul Srsaman Grigore asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Suhari Alexandru reprezentat de avocatul Sarsaman Grigore ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul lui Suhari Alexandru reprezentat de avocatul Sarsaman Grigore se consideră inadmisibil.

Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Valentina Clevadi

Tamara Chișca-Doneva

